



TIMPUL SENIORILOR

PUBLICAȚIE U₃A - ANUL VI, NR 2/2025



„Aș vrea să creez așa cum respir”.
Constantin Brâncuși

GALAȚI – FEBRUARIE 2025

TIMPUL SENIORILOR

PUBLICAȚIE A UNIVERSITĂȚII VÂRSTEI A TREIA

ANUL VI, NR 2/2025

GALAȚI – FEBRUARIE 2025

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor șef	Angela Ribinciuc
Redactor șef adjunct	Bonica Voinescu
Redactor	Mioara Ardieleanu
Redactor	Marin Mihai
Editorialist	Violeta Pușcașu
Tehnoredactor	Ioana Cioroi

ISSN 2810 – 4285 ISSN-L 2810 – 4285

Adresa:

Galați, str. Domnească nr. 47, cod poștal 800008

Contact:

Tel. 0744.701.141

e-mail: angela.ribinciuc@ugal.ro

Tipar executat la:

Galati University Press
gup.ugal.ro

Membrii fondatori

Violeta Pușcașu
Bonica Voinescu
Mioara Ardieleanu
Ioana Cioroi
Marin Mihai

COLABORATORI

Luminița Corduneanu, Daniela Gumann, Doinița Tudorica, Tossy Isofache, Ion Zimbru, Gabriel N. Gherbăluță, Daniela Lăcrămioara Capotă, Georgeta Muscă-Oană, Teodor Parapiru, Ion Avram, Cezarina Adamescu, Luminița Potîrniche, Dan Stoica, Neta Muscă Ionică, Radu Moțoc, Violeta Ionescu, Corneliu Goldu, Lia Nour, Gheorghe Nour, Ioan Gh. Tofan, Camelia Toporaș, Marin Mihai, Gabriela Neguțu, Victor-Nicușor Dragomir, Marian Enache, Marian Dima, Marina Gherghes, Aurel Cârlig, Coca Coralia Drăgan, Vasile Manole, Florin Mocanu.

CUPRINS

Mesaj către cititori

Bonica Voinescu (p. 3)

Editorial

Violeta Pușcașu (p. 5);

Arta de a trăi frumos

Angela Ribinciuc (p. 8);

File de viață

Luminița Corduneanu (p. 10);

Daniela Gumann (p. 11);

Pasiuni

Doinița Tudorica (p. 14);

Tossy Isofache (p. 15);

Pagini culturale

Ion Zimbru (p. 18);

Gabriel N. Gherbăluță (p. 22);

Daniela Lăcrămioara Capotă (p. 26);

Georgeta Muscă-Oană (p. 28);

Teodor Parapiru (p. 30);

Ion Avram (p. 33);

Cezarina Adamescu (p. 37);

Luminița Potîrniche (p. 41);

Dan Stoica (p. 44);

Neta Muscă Ionică (p. 48);

Radu Moțoc (p. 54, 57);

Violeta Ionescu (p. 60);

Corneliu Goldu (p. 62, 67);

Lia și Gheorghe Nour (p. 71);

Galati, ieri și azi

Ioan Gh. Tofan (p. 75);

Camelia Toporaș (p. 79);

Unde fugim de acasă?

Marin Mihai (p. 85);

Gabriela Neguțu (p. 93);

Creatii

Victor-Nicușor Dragomir (p. 101);

Marian Enache (p. 106);

Marian Dima (p. 109);

Marina Gherghes (p. 111);

Aurel Cârlig (p. 114);

Coca Coralia Drăgan (p. 116);

Vasile Manole (p. 118).

Florin Mocanu (p. 120).

Coperta 1: Statuia lui Constantin Brâncuși, Parcul Herăstrău, București - Sculptor Ion Irimescu

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate. Redacția revistei își rezervă dreptul de a selecta materialele trimise pentru a fi publicate și de a exclude textele care fac referiri discriminatorii, nu sunt argumentate, sau nu păstrează o tonalitate decentă, mai ales pentru temele cu iz politic, social și religios.

MESAJ CĂTRE CITITORI

Se pregătește o lume nouă? Ne adaptăm?

Bonica Voinescu

*„Totul este așa de uniform; lipsește noutatea” -
Guy de Maupassant*

*„Important este să ne apărăm societatea, respingând valul de schimbări,
de noutăți, pe care epoca noastră nestatornică și precipitată încearcă să ni le impună”-
Henrik Ibsen*

Am ales acest subiect deoarece noutatea bate la ușă și nepoții noștri devin mai pricepuți decât noi. Este epoca lor, epoca simplificării comunicării între generații. La fel ca și alții, noi, seniorii ne împărțim în grupe pro/contra, vorba lui Caragiale... „să se revizuiască, primesc! Dar să nu se schimbe nimica”.

Specialiștii dezbat efectele pozitive și negative ale digitalizării asupra persoanelor în vârstă care întâmpină dificultăți în utilizarea instrumentelor digitale.

Apar, inevitabil, conflicte între generații.

Unele persoane în vârstă pot fi reticente să încerce tehnologii noi din teama de a face greșeli sau de a nu reuși să le utilizeze corect, tehnologia este nefamiliară și „străină” și chiar dacă persoanele vârstnice își dau seama de potențialul tehnologiei, frica de eșec poate încetini procesul de învățare și adaptare. Este un limbaj nou, limba engleză a devenit limba internațională, toate informațiile sunt în această limbă.

Adoptarea noilor tehnologii poate necesita mai mult efort și timp pentru seniori, apare un sentiment de izolare și de jenă față de copii și nepoți, față de prietenii care participă la cursuri. Să folosim telefonul pentru plăți sau să argumentăm că este important să facem toate plățile la bancă, ca să ieșim din casă?

¹ *Guy de Maupassant* - Henri René Albert Guy de Maupassant a fost un scriitor francez din secolul al XIX-lea. Este unul dintre precursorii povestirii moderne. A scris de asemenea nuvele.

² *Henrik Johan Ibsen* a fost un dramaturg, director de teatru și poet norvegian. Ca inițiator al curentului modernist în teatru, Ibsen este considerat „părintele realismului” și unul dintre cei mai influenți dramaturgi ai timpurilor sale.



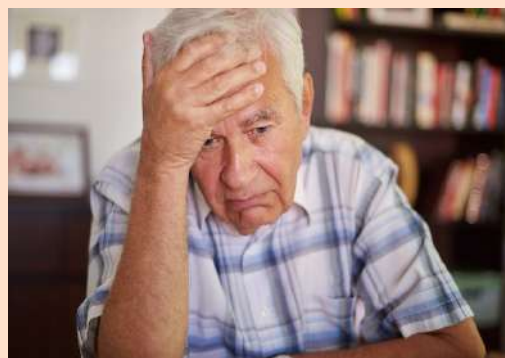
shutterstock.com

Și totuși suntem conștienți că trăim într-o eră în care tehnologia oferă contacte rapide și relativ ieftine cu colegi și prieteni, reducând astfel izolarea.

Suntem conștienți că nepoții noștri au crescut cu calculatoare, se descurcă foarte bine cu telefonul, fac plăți cu telefonul. Noi, seniorii, încercăm să învățăm din mers, să câpătăm experiență în utilizarea resurselor de pe internet.

Trăim într-o epocă plină de idei și reforme.

- Vă îngrijorează?
- Vă adaptați la nou?
- Ce informații vă interesează?
- Aveți un reper în ceea ce privește noutatea?



Aștept răspunsul dumneavoastră!



EDITORIAL

Prof. univ. dr. Violeta Pușcașu



Foto: George Nica

Dragobete cu reumatism

Știți deja că nu scriu editorialele din imaginație, ci bazate numai și numai pe viața trăită. Inspirația pentru cel de față a început de „ziua îndrăgostiților”. Pe 14 februarie, „la șahiști”, am prins un dialog între doi septuagenari. Unul îl îndemna pe celălalt să își pupe negreșit companioana când va ajunge acasă. Convins, dar și derutat totodată, amicul îmboldit a cerut totuși un argument.

– Pentru că azi e Halloween-ul, i-a răspuns, sigur pe el, cel care făcea oficiul de purtător de cuvânt al lui Cupidon.

La scurt timp, cu ocazia neaoșului Dragobete, mi-a atras atenția o tânără pereche de sexagenari ținându-se de mână, la coadă la Catena. Erau întruchiparea perfectă între romantism și pastile de tensiune.

În piață, un domn firav căra patru plase gigantice. La un moment dat, i le-a dat consoartei „să le țină un pic”, cât îi cumpără el ghiociei de la tarabă. Și-apoi s-au pupat subțirel, cu public.

Mi-am făcut atunci curaj să scriu despre un subiect tabu – iubirea la vârsta a treia. Acea care nu este focul de artificii de la 20 de ani, nici focul de tabără bine întreținut de la 30 de ani, ci este o sobă cu lemne care trosnește din toate încheieturile.

Evident, nu o să fie o poliloghie despre polimorfismul tandreței și labirinticele căi ale amorului, pentru că nimeni din lumea asta nu ar trebui să se încumete la tipologii și judecăți când e vorba de trăirea inimii. Tot ceea ce pot să spun e ceva ce știți deja - pasiunea nu are neapărat aspect de torță. Adesea, cea mai frumoasă flacără este cea care încălzește molcom o viață întreagă, ca o păturică pusă peste genunchi. Iar, după mine, asta cred că e idealul de parcurs al tuturor iubirilor.



Viața, însă, nu este previzibilă. Uneori dragostea pleacă pe nepusă masă. Câteodată tragic, prin moarte, alteori laș, prin răceală și divorț, și te lasă singur tocmai când e mai multă nevoie de un „celălalt”. De cele mai multe ori, în astfel de cazuri, vârsta, experiența sau o grămadă de prejudecăți taie orice discuție despre un nou început. În plus, dacă la 20 de ani iubirea este aplaudată, la 75 e analizată. Vecinii se uită ciudat, fiii se încruntă, iar nepoții întrebă candid: „Buni, cine e nenea acela care îți face cu ochiul?”.

Da, societatea are dificultăți în a accepta că iubirea nu vine cu dată de expirare.



Totuși, totuși! Referindu-mă strict la vârstă, îndrăznesc să spun că nu ar trebui să fie un impediment real. Fluturii din stomac pot ecloza oricând. Marele Cioran s-a îndrăgostit ca un adolescent, la 70 de ani. Unde mai pui că la vârsta a treia îndrăgostirea vine cu avantaje - nu mai e nevoie să alegi între ce să clădești mai întâi, cariera sau căminul, sau să te îngrijorezi de „ce vor spune părinții”. Pe deasupra nici presiunea timpului nu mai e aceeași. Funcționează promițătorul „cât o vrea Dumnezeu”. A nu se exclude, deci.

Desigur, ca tot ce este omenesc, și iubirile 69+ vin cu provocări. Nu e ușor să găsești pe cineva care să accepte nu doar hobby-urile tale amuzante, ci și hachițele de pensionar handsome, chipeș adică, sau de gaiță cu mofturi. Dar asta e altă discuție, pentru alt editorial.

Cert e că iubirea la vârsta a treia e mai simplă. Nu mai e despre impresii sau aparențe, ci despre confortul liniștitor și profund de a avea pe cineva lângă tine, fie doar pentru a te ajuta să-ți cauți ochelarii pe care te-ai așezat deja. Este nu despre a împărți patul, ci liniștea, tăcerile și planurile pentru mâine, chiar când acestea nu includ decât o plimbare și un ceai neîndulcit. Cred, sincer, că, în ciuda palpițaiilor la inimă – emoționale sau medicale, nimic nu bate sentimentul de a avea pe cineva alături.

Așa că dacă viața îți mai oferă o șansă, ia-o cu tot cu riscuri, pentru că dincolo de toate pericolele, iubirea la bătrânețe rămâne una dintre cele mai frumoase forme de curaj.

ARTA DE A TRĂI frumos

„Nu am vrut să sculptez pasărea,
am vrut să sculptez zborul.”

Constantin Brâncuși



Există un timp pentru toate

Angela Ribinciuc

Când eram copii ne grăbeam să creștem mari, să fim adulți, să avem drepturi, să nu mai depindem de părinți.

Când eram studenți ne doream să ajungem mai repede „pe picioarele noastre”, să avem banii noștri, să cucerim lumea.

Când am ajuns să avem un serviciu - unde eram ultimii veniți - ne doream să dobândim experiență, să știm cum să facem față oricărei situații, să fim luați în serios, părerile noastre să conteze.

Apoi, bineînțeles, ne-am dorit să ne întemeiem familii, să avem copii, să fim împliniți și în acest plan, personal, nu doar profesional.

Și au venit copiii, cu tot ce înseamnă bucuria, dar și grijile și sacrificiul de a fi părinte.

Apoi ne-am dorit să-i vedem mari, cât mai repede: etapele au trecut repede, mult prea repede: de la școala primară, la gimnaziu și apoi la liceu – parcă cineva a derulat pe repede înainte caseta vieții noastre.

La serviciu am ajuns să avem suficientă experiență, dar vedem că încep, cu fiecare an care trece, să ne lase puterile, că lucruri pe care altă dată le făceam ușor acum devin din ce în ce mai greu de împlinit.

Cu cât de apropiem de anii de pensie vedem lângă noi colegi care numai despre asta vorbesc, blazați și sătui de tot și de toate. Ne propunem să nu ajungem ca ei și să continuăm să venim cu drag la muncă.

Copiii și-au urmat calea, au plecat să studieze în altă parte, vin din ce în ce mai rar acasă. Casa e parcă mai mare și mai goală acum.

E în firea omului să își dorească mereu altceva decât ceea ce are, să-și imagineze că ceea ce va veni e mai bun, mai ușor, mai plăcut.

Dar, oare, așa e?

Nu cumva totul e o goană după ceva, mereu altceva decât ceea ce ne este dat să trăim, în speranța iluzorie că urmează ceva mai bun? Cine ne garantează că într-adevăr, ceea ce va veni este mai bun?

Așa se face că gonim clipe și ani, fără să le păstrăm semnificația, fără să ne bucurăm cu adevărat de ele, fără să fim prezenți în propriile noastre vieți.

Mereu cu gândul la ce va urma, mereu așteptăm să se încheie o etapă și să înceapă alta.

Ne imaginăm că la pensie vom avea timp pentru tot ce nu am reușit în anii când am lucrat: vom vedea locuri, vom descoperi noi pasiuni, vom citi cărți, ne vom vizita prietenii de departe și rudele, atâtea câte mai sunt.

Dar nu știe nimeni ce vremuri ne așteaptă, ce puteri vom mai avea și cât din ceea ce ne dorim astăzi vom mai putea să ducem la îndeplinire.



De-aceea ar fi bine să ne obișnuim să ne bucurăm de fiecare etapă, de fiecare zi și să le trăim conștienți că suntem binecuvântați să fim astăzi, aici.

Să prețuim sănătatea și pe cei dragi, să prețuim clipele și să le dăm valoare. Să trăim împăcați cu noi și cu cei de lângă noi și să fim recunoscători pentru fiecare răsărit.



FILE DE VIAȚĂ

„Nu pot iubi oamenii în sufletul cărora
nu-ncapă principiul egalității.
Nu pot iubi oamenii care cred că totul
li se cuvine doar lor.
Nu pot iubi oamenii cărora
le place să umilească”.

Ileana Vulpescu (Arta conversației)

Că de nu ar fi nu s-ar povești

Luminița Corduneanu



Marele Timp și creșterea omului

Ce mare privilegiu e să îmbătrânești! Nu, nu e cazul chiar acum la mine, spun așa, în general.

De o bună bucată de vreme, tot ce spun, ce gândesc și ce trec prin filtrul inimii, mi se pare prea mult. Aș vrea să pot opri tăvălugul de gânduri inutile despre un viitor îndepărtat și nepromis, să existe un locușor lipsit de ele pentru că gândurile consumă liniștea omului.

Uneori am impresia că ne-am născut ca să ne fie frică. Când eram micuță frica mea cea mare erau curcile lui țăț' Ortanța. Peste asta au venit tezele la mate, alte examene „ale vieții”, locul de muncă sau, vai de mine ce ne-am face fără el!, și câte altele.

După ce am devenit mamă, fricile mele s-au înmulțit la o mie. Griile mele erau ceva la ordinea zilei și am învățat să trăiesc cu ele. Doar că acum le-am potolit. Nu eu, timpul a săpat cumva în mine o albie a griilor. Știu că e acolo, curge încetșor și neîncetat, dar mai știu că fiecare om, bărbat sau femeie, cu minte și conștiință le are.

Văd femei care se alarmează că îmbătrânesc. Fără pic de blândețe, se judecă aspru uitând, uitând cu desăvârșire că timpul se hrănește cu carne și viață de om.

Dar timpul mai face ceva, Timpul ăla, „Marele Timp” cum îmi place mie să-i spun.

Îi spun așa ca și cum i-aș spune

„Dumnezeu”. Pentru că nu există ceva mai presus.

Marele Timp crește omul. Îi împuținează trupul, îi șubrezește oasele, dar îi înalță sufletul. Pentru că în casa aceea a sufletului, acum trecută prin ceva ierni, cu reparații pe la șindrilă, podele și prispă - fiecare după stilul de trai și moștenirea genetică - sufletelul tău de copil, de adolescent, de om în toată firea s-a uitat pe fereastră spre lume. Tu ai fost fereastra lui și el a văzut numai ce inima ta a fost în stare să simtă.

Pentru că pe lumea asta, degeaba îți doarești, dacă nu ești în stare. Sunt puține și esențiale dorințele pe care doar tu le poți îndeplini. Să slăbești, să trăiești sănătos, să te desprinzi de rău și să cauți o cale mai bună, chiar dacă asta înseamnă să pleci definitiv din locul pentru care ai muncit și care îți oferea confort, dar îți distrugea stima de sine și bucuria de a trăi.

Mă uit la mine și nu-mi mai ocolesc privirea. Iubesc ce face Marele Timp din sufletul meu. Din căsuța lui albastră privește și crește fără durere spre lume. Mai are multe de înțeles, dar „aproape 50 de ani” este exact un fel de clasă I a înțelegerii.

Hai, copăcel, copăcel, suflet al meu. Nu știu câtă cale o mai fi, dar tare îmi doresc să fim pe calea cea bună.

Text publicat pe blogul autoarei, <https://popesculuminia.wordpress.com/>



Vorbeam eu, nu demult, că vine un timp când părul alb poate însemna înțelepciune, pentru că de-a lungul timpului trăit am învățat din experiențele trăite. Dar, în același timp, sunt și oameni care, deși au păr alb, nu au învățat mare lucru.

Pentru că nu anii aduc înțelepciunea, ci felul în care îi trăiești. Sunt oameni care își numără zilele, dar nu le umplu cu nimic. Oameni care îmbătrânesc, dar nu cresc. Care au trăit multe, dar nu au înțeles nimic. Poartă pe umeri amintiri, dar nu lecții.

Un păr alb poate fi o coroană a demnității sau doar un semn că timpul a trecut. Diferența o face sufletul, nu oglinda. Înțelepciunea nu vine automat cu vârsta, ci cu privirea aceea adâncă, a celui care a văzut și a priceput, cu vorba care nu e spusă doar de dragul de a umple tăcerea, ci pentru că are greutate.

Unii, chiar și după o viață întreagă, tot nu înțeleg că respectul nu se cere, ci se câștigă. Că nu ești mare doar pentru că ai trăit mult, ci pentru că ai trăit bine. Că nu ridurile spun povestea unui om, ci felul în care privește și vorbește.

Așa că părul alb poate fi o povară sau o binecuvântare. Un semn că ai trecut prin viață cu ochii deschiși sau doar un detaliu biologic. Depinde ce ai făcut cu timpul tău, nu doar cât ai stat sub soare.

Cu timpul, înveți. Nu doar să numeri anii, ci să le descifrezi lecțiile. Înveți că loialitatea nu este un cuvânt bine așezat într-o conversație, ci un gest făcut atunci când nimeni nu se uită. Nu se măsoară în promisiuni șoptite la ceas de seară, ci în prezența constantă a celui care rămâne când lumea pleacă.

Într-o lume în care oamenii se adună în grupuri mari, dar rămân singuri în gândurile lor, descoperi că adevărata companie nu este cea care umple un loc, ci cea care umple o tăcere. Lângă cine poți sta în liniște, fără să simți nevoia să spui ceva, fără să îți fie teamă că vei fi judecat? Aceea este compania care contează. Pentru că, uneori, tăcerea spune mai multe despre relații decât o mie de conversații forțate.

Ajungă să alegi altfel. Să te așezi la o masă cu puțini, dar cu cei potriviți. Cei care nu îți numără greșelile, ci îți înțeleg tăcerile. Cei care nu sunt alături de tine doar când ești pe val, ci mai ales când te prăbușești. Îți dai seama că prietenia nu este despre cantitate, ci despre calitate. Că un singur om loial valorează cât o sală plină de fețe zâmbitoare, dar goale de sens.

Prefer o cafea sinceră, amară poate, dar reală, în locul unui banchet unde fiecare își poartă o mască. Prefer un dialog în care se spun adevăruri, chiar dacă dor, în locul unui spectacol de politețuri lipsite de suflet. Pentru că, la final, ceea ce rămâne nu sunt mesele luxoase, ci oamenii cu care ai împărțit pâinea sincerității.

Și-apoi, cu timpul, înveți să te retragi din locurile unde prezența ta este doar un decor. Înveți să nu mai cauți căldură acolo unde sufletele sunt reci, să nu mai strigi acolo unde nimeni nu are urechi să te audă. Alegi să păstrezi tăcerea acolo unde cuvintele ar fi doar zgomot inutil.



Înțelegi că nu toți cei care îți zâmbesc îți sunt aproape și nu toți cei care te însoțesc merg, de fapt, în aceeași direcție cu tine. Unii sunt doar umbre care dispar la primul vânt. Așa că înveți să îți prețuiești timpul și sufletul. Să te înconjori de oameni care nu îți cer să fii altcineva, care îți respectă vulnerabilitățile și nu le folosesc împotriva ta.

Îți dai seama că nu e nevoie de mulți, ci de puțini, dar adevărați. Că există o liniște plină și o singurătate goală. Că mai bine stai singur cu un gând curat, decât să fii înconjurat de zâmbete false și priviri care ascund calcule.

Și-atunci alegi. Alegi să îți păstrezi inima doar pentru cei care știu să o prețuiască. Alegi să îți investești energia doar în cei care nu te consumă, ci te încarcă. Alegi să spui „nu” banchetelor de fațadă și „da” cafelelor sincere, savurate în tihnă, alături de cineva care îți înțelege tăcerea și o respectă.

Pentru că, la final, nu numărul oamenilor din jurul tău contează, ci căldura cu care îți ții sufletul. Nu mulțimea face viața mai plină, ci profunzimea legăturilor pe care le păstrezi.

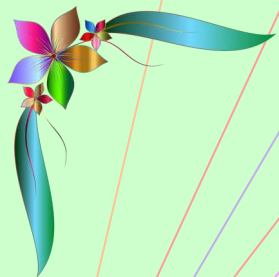
Timpul îi învață doar pe cei dispuși să asculte.

PASIUNI

Creații hand-made



„Ridurile sunt zâmbete gravate”.
- Jules Renard -



Doinița Tudorica







Pagini de cultură

Sărutul



„Să crezi ca un zeu,
să poruncești ca un rege,
să muncești ca un rob!”

Constantin Brâncuși
(19 februarie 1876 - 16 martie 1957)





Poezii

Ion Zimbru

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

SALCÂMUL

[la mormântul lui MARIN PREDA]

măcar o clipă scoală-te, MONȘER - nu vreau să-ți stric hodina cu nevrute:
salcâmii toți - din cărți și din păduri - s-au strâns aici și-acum să te salute!

sunt înfloriți cum și atuncea, când te-ai pogorât, dar nimeni nu te crede
că ai putut să lași pământul trist și toată ȚARA fără MOROMETE!

țărani sunt din ce în ce mai rari și nu mai știu de cal, de grâu, de coasă
- nici urmă de căruță și de plug - țarina-i goală și răstriștea-i deasă!

țărancele-s puține, fără rost, nu știu să nevedească, să îndruge,
să plângă, să doinească - nu mai fac nici moromeți, nici turte și nici cruce!

pârloagele-s mai multe ca oricând și-s nalte până hăt, la CERUL care
nu mai răsare, parcă, de atunci,/ nici LUNĂ, nici LUCEAFĂR și nici CARE!

măcar o clipă fii atent, MONȘER, cum toți salcâmii au picat pe gânduri
și cum îți spun că trebuie acum o nouă ÎNTÂLNIRE DIN PĂMÂNTURI!

ULTIMUL TRECUR

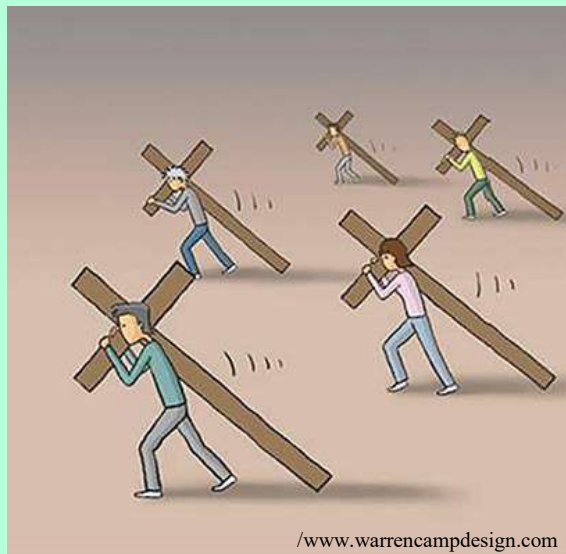
[de\spre VIITOR]

se-ntorc PLECAȚII - uite-i, coboară, suie-ncoace,
cu toate cele bune, și drepte, și stângace,
și rele, și murdare, și clare, și haihui
- și cară fiecare o CRUCE: crucea lui

și-o cară fiecare cum a-nvățat, cum poate:
frumos, încet, cu grijă, pe față și pe spate,
și-ajunge fiecare n-ogradă, ostenit,
și-și vâă crucea-n brazdă, la prins și la-ncolțit

se prinde, încolțește, dă-n frunză, dă în floare,
și-o lasă fiecare să crească mult și mare,
o strâmbă, o îndreaptă cu poftă, ceas de ceas,
și-ncepe VIITORUL de unde a rămas

ce repede-i PREZENTUL cel fără de sfârșire...!
se duce fiecare la CRUCE - miră, mire
- e gata, o culege, o strânge-n brațe, mult,
și-o cară iarăși, veșnic, spre ULTIMUL TRECUR!



SEMINȚE de LUMINĂ

mă duc până ACASĂ... și stau la geamul care
mai cere și mai cerne SEMINȚE de LUMINĂ,
le trece în odaie, le-așază sub icoane
și văd ETERNITATEA la colț cum se înclină
și-mi scrie - cu CERNEALA aducerii aminte
- pe aer, pe vedere, pe suflet, pe visare
- contururi întremate dinspre SURÂSUL MAMEI
cu mâinile întinse încet, mângâietoare

mă duc până ACASĂ... și stau la geamul care
mai cere și mai lasă ochilor mei să vadă
chiar ultima LUMINĂ a MAMEI în grădină,
chiar ultima LUMINĂ a MAMEI în ogradă

icoane, și icoane - și noi, și vechi - icoane –
și una decât alta mai scumpă, mai frumoasă
- sărut icoana MAMEI - MAMA LUMINII MELE
- și-o scriu cu TOTDEAUNA pe geamul de ACASĂ!



INVITAȚIE la ZBOR

[alt fel de... PSALTIRE]

hai să-ți dau o floare de salcâm
tocmai din demult și din uitare,
tocmai din adâncul și înaltul
celelalte clipe tămăduitoare

hai să ne jucăm fără de timp,
fără milă și fără de vreme
- prea-i târziu și trist în cest acum,
și ceva ne\cunoscut mă teme

hai să prindem fluturii rămași
pe costișa cailor ș-a ploii,
și să-i vindecăm de lipsa noastră
- zborul lor de-a pururi pentru noi-i

hai să azvârlim tot ce-am primit
fără să avem vro folosire,
să plecăm - așa cum am venit
- într-un fel de alt fel de psaltire

hai să te ascunzi, să mă ascund
la picior de plai și monastire,
să ieșim încet, din când în când,
ca un fel de miră și de mire

și să lăcrămăm adevărat,
fiecare pentru fiecare
- hai să-ți dau o floare de salcâm
tocmai din demult și din uitare!



BALET MATRIMONIAL

tu aduni tăcerea LEBEDELOR NEGRE,
eu adun tăcerea LEBEDELOR ALBE
- câtă jinduire, taină și splendoare
să ne-ajungă NUNTA\CÂNTECUL APROAPE

adunăm tăcerea LEBEDELOR toate,
adunăm acorduri mute, sacre, fine,
mângâiem SONATA NUNȚII fără CAPĂT
cum SINGURĂTATEA cestor BALERINE,
cum SINGURĂTATEA cestelor SOPRANE
care nu\asteaptă pururea să cânte
și-și păzesc mirarea\glasul destrămării
prin mereu sublime dez\acorduri frânte

ALB și NEGRU - valsul unui TOTDEAUNA
lunecând pe LACUL LACRIMILOR tale
scufundat în largul visurilor mele
pline cu TĂCEREA cestor CATEDRALE,
pline cu ADÂNCUL cestelor CORĂBII
cestelor VESTALE, cestelor FRUMOASE
slave-ale RĂBDĂRII, știne pentru mirii
gata să nu\și cânte valsul KAMIKAZE

înmulțim tăcerea LEBEDELOR NEGRE,
înmulțim tăcerea LEBEDELOR ALBE
- câtă DEPĂRTARE și ÎNDEPĂRTARE
ne răstoarnă-n totuși CÂNTECUL APROAPE!



ACOLO

[teză la... UNDE și CÂND]

hai la sălciile noastre umplute cu păsări până la cer,
să desenăm versuri de dragoste până când se usucă și pier
toate păsările și frunzele sub care am citit atâtea și atâtea poezii
când mă fluierau toate cuvintele și-mi spuneau că ai să vii

acestea sunt sălciile acelea plângătoare până
la stelele multe și căzătoare-n singura și ultima fântână,
noaptea... când nimeni nu vine să scoată apă...
și lasă adâncimile să se odihnească... și iar și iar să înceapă
o poveste de dragoste până la cer, până dincolo de cer,
cu toate sălciile noastre până când se usucă și pier

până când nu ai să mai pleci niciodată dintr-această minunăție
din\spre care nu poate oricine să vadă, să audă și să de\scrie!



Generat cu AI



ULTIMA PLECARÉ

[stare de urgență]

oprește! - doar o leacă stăm aici,
poate mai vor și alții să se suie!
- vor toți! vor toți! i-auzi și-i vezi cum sunt
striviți cu pietre și bătuți în cuie

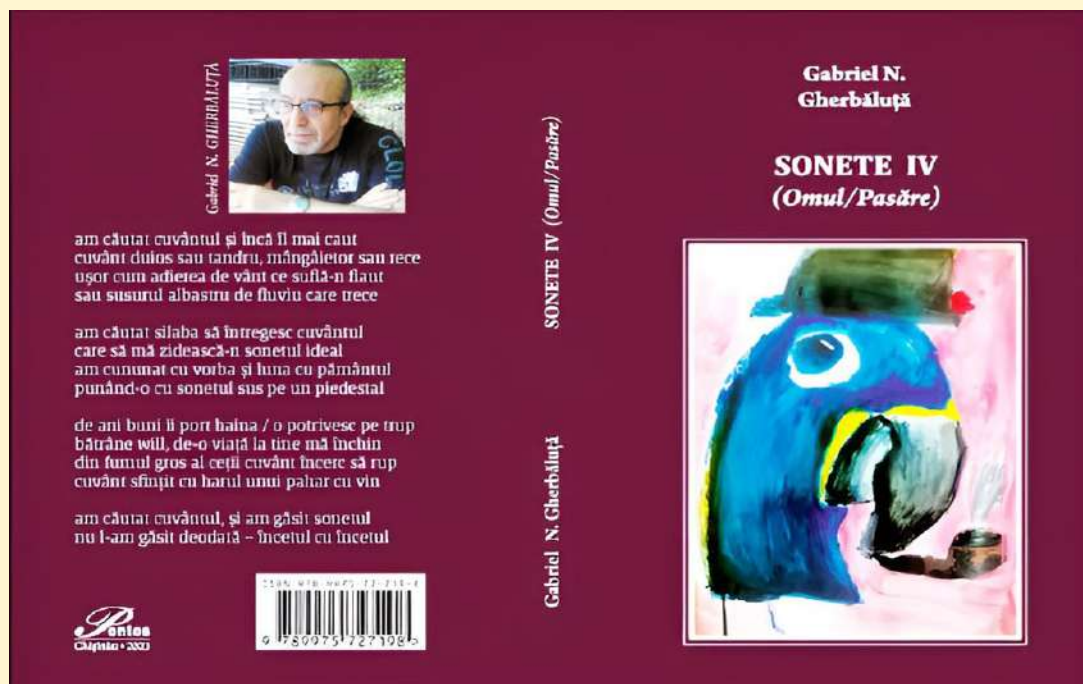
ce piață rea, ce ură, ce păcat
i-or fi pornit pe unii înspre alții?
- chiar n-au simțit că n-au ce nu le dă
nimeni?... că ei sunt toți... ne\vinovații

cesta-i păcat: când bulgărești un vis,
și când crucifici taină și-nvățare,
și strici un făt-frumos, și scuipi un iov
- și nici nu ceri lumină și iertare

când nici măcar nu știi că nu-i păcat
să-ți chemi APROAPE și să-ți strigi DEPARTE,
și să râvnești mereu curat și mult,
să știi că numai moartea n-are moarte

să calci cuvântul? - nu-i nimic mai trist
și mai nedemn de milă și-ndurare
- e ca și cum ai da la flutur zbor
și l-ai strivi-n secunda următoare!





Gabriel N. Gherbăluță

Sonete

Din volumul **SONETE IV (Omul/Pasăre)**
publicat la Editura Pontos din Chișinău, în 2023

sonetul trandafirului negru

e rodul nopții negrul trandafir
pe care-l duce luna-acum la buze
încă o floare neagră dintr-un șir
de flori bolnave triste sau lehuze

buchet de întuneric dăruiesc
prea plinul meu de demoni îl oferă
petalele de umbră tot mai cresc
din noaptea transformată brusc în seră

de măștișor un trandafir primești
demonii nopții l-au legat cu-n șnur
mă-ntreb de-ai dispărut sau de mai ești
căci trandafirul vreau ca să ți-l fur

e noaptea noastră-nchisă-n măștișor
luna nu e se-ascunde după-un nor

sonetul fluviului în căutarea mării

noaptea și-a prins luna la rever
un costum de gală pentru noi
stelele scot limba sus pe cer
până se transformă iar în ploi

undeva pe fluviu pescuim
cenușii himere-n zori de zi
ca într-o oglindă ne privim
ele vor un corp pentru a fi

stă la geam în ceață-un pescăruș
numără căderi și înălțări
ochii mari ai nopții/ ochi de pluș
ochi mirați ce nasc doar depărtări

noaptea pleci – nu pot să te rețin
fluviul înspre mare curge lin

sonet pentru cuvântul căutat

tot mai caut cuvântul perfect/ nu-l găsesc
care noapte îl ține ascuns în sertar?
în zadar un sonet pentru tine zidesc
îmi lipsește cuvântul căutat în zadar

îl cerșesc de la sfinții ascunși în icoane
îl cerșesc, îi implor, însă ei mi-l refuză
de la tine îl cer, sfinte gheorghe, ioane
în zadar mă închin, mort cuvântul pe buză

sap în stânci după el și îl caut și-n nori
am sperat să-l găsesc/ am sperat în zadar
n-am sonet să îți dau, îți voi da niște flori
când va fi să te văd însă nu am habar

de-l găsești, dă-mi-l tu/ împrumut pentru-o clipă
cât va-ncepe sonetul ca să dea din aripă



sonetul cuvântului devenit blestem



s-a culcușit poetul în cupa dintre sâni
miroase a pădure și-a puf de păpădie
ar vrea să doarmă-acolo până-ntr-o zi de luni
să nu se mai trezească, de nimeni să nu știe

primește-mă la tine cu ușa larg deschisă
întreabă-mă în grabă pe unde am mai fost
oferă-mi iar silaba ce mi-a fost interzisă
să scriu doar poezie de dulce nu de post

primește-mă-n distihul îndrăgostirii noastre
într-un sonet fantastic o noapte să nuntim
pe țărmurile ude cu mările albastre
acoperiți de sare apusul să-l privim

culcuș are poetul în strofa din poem
e încălțit cuvântul/ a devenit blestem

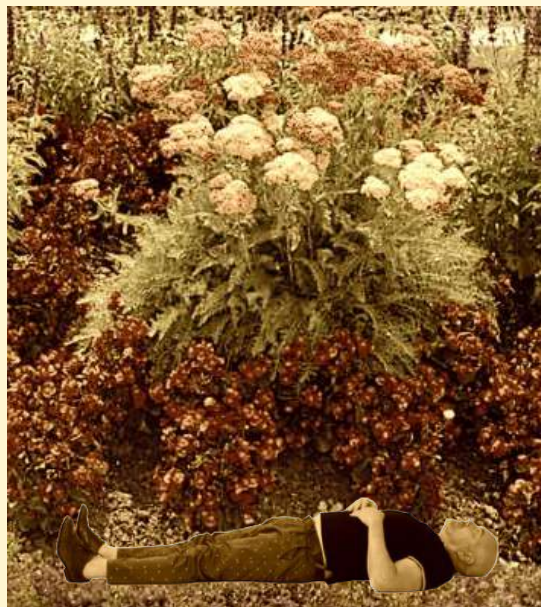
sonetul somnului sub un strat greu de flori

îmi doream să nu fiu când eram numai eu
să dispar ca un fum într-un nor gros de ceață
să mă-nchin la poez/ noul meu dumnezeu
să îl țin de silabe când suntem față-n față

îmi doream să îți fiu/ ce dorință deșartă
eram orb de serviciu agățat de o rază
tu pământ căutat rătăcit pe o hartă
doar un vis virtual oglindit în mirază

îmi doream să te scriu în poemul miracol
colorând cu silabe albastre cuvânt
să înalț din cuvânt templul unui oracol
risipit a fost totul la o boare de vânt

mi-am dorit... nu mai vreau ca să am capu-n nori
e mai bine să dormi sub un strat greu de flori



sonetul părinților mei

părinții mei au fost niște cuvinte
un „te” prelung și-un tremurat „iubesc”
acum abia îi mai pot ține minte
dorul de ei mă face să trăiesc

copilăria trece ca o boală
descoperită de savanții studioși
tresare suflet când zăresc o școală
și-n curtea ei copiii curioși

o lungă moarte noi trăim/ o viață
și inventăm și-o viață de apoi
înșiruim războaiele pe-o ață
trăim o moarte-ntr-un prelung război

părinții mei/ cuvinte spuse-n șoaptă
două inscripții de la marea moartă



sonet pentru will bătrânul

tot rătăcesc de câțiva ani după cuvântul
care să-ncheie un sonet perfect
mai repede-aș plimba în lesă vântul
sunt trist/ sonetul meu este defect

bătrâne will ce-aș vrea să-ți știu rețeta
pe care-ai folosit-o în sonet
știu doar că muză nu ți-a fost poeta
ce te-a atras prin vers ca un magnet

eu am poezul, tu ai doamna brună
avem la ce ne închina, din fericire
vorbesc de stele sau vorbesc de lună
dar nu găsesc cuvânt pentru iubire

hai, dă-mi-l tu, bătrâne will, poete
tu, care faci din noi marionete



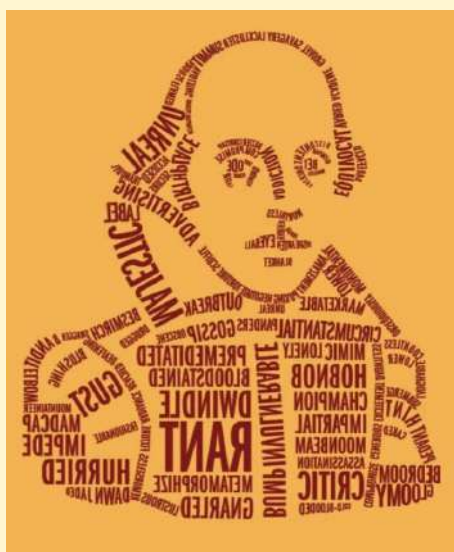
sonet pentru coperta IV

am căutat cuvântul și încă îl mai caut
cuvânt duios sau tandru, mângâietor sau rece
ușor cum adierea de vânt ce suflă-n flaut
sau susurul albastru de fluviu care trece

am căutat silaba să întregesc cuvântul
care să mă zidească-n sonetul ideal
am cununat cu vorba și luna cu pământul
punând-o cu sonetul sus pe un pedestal

de ani buni îi port haina/ o potrivesc pe trup
bătrâne will, de-o viață la tine mă închin
din fumul gros al ceții cuvânt încerc să rup
cuvânt sfințit cu harul unui pahar cu vin

am căutat cuvântul, și am găsit sonetul
nu l-am găsit deodată – încetul cu încetul





HAIKU

Daniela Lăcrămioara Capotă

Din volumul Câmpul de rouă, apărut la Editura Minela în 2023

Ziua Sf. Valentin –
în parc împart prăjitura
cu un porumbel

4th place, European Kukai, April 2017, spring edition (topic - birds)

cimitir pe deal –
aceeași priveliște
pentru fiecare

Four place, European Kukai, June 2017, summer edition (topic - landscape)

nu a dat niciodată mâna –
patru ani
de prietenie pe Facebook

Haikunivers, July, 2017

sfârșit de sezon –
pe patinoar solistă
doar luna plină

Romanian Kukai - locul II - Ianuarie 2017

liniște pe iaz –
doar o broască sare
dincolo de nori

Romanian Kukai – locul I – Iulie 2017

topirea zăpezii –
o cioară găsește
nuca de anul trecut

Haiku of Merit, World Haiku Review, August 2017

doi oameni
o singură umbră –
tango argentinian

Haiku of Merit, World Haiku Review, August 2017

frunze uscate –
cu mine la masă doar
aroma de ceai

Romanian Kukai – locul III – Septembrie 2017

ploaie de toamnă –
nedezipite pe bancă
doar două frunze

Romanian Kukai – locul III – Octombrie 2017

apus de soare –
umbra sperietoarei
se întinde pentru un dovleac

Incense dreams, issue 1.3, December 2017

satul părăsit –
doar zăpada mieilor
intră în ocol

Romanian Kukai – locul II – Martie 2018

ceai de mușețel –
a înflorit câmpul în
cana bunicii

Romanian Kukai – locul I – Decembrie 2018

POEZII

Georgeta Muscă-Oană



De n-ai fi fost tu, poezie!

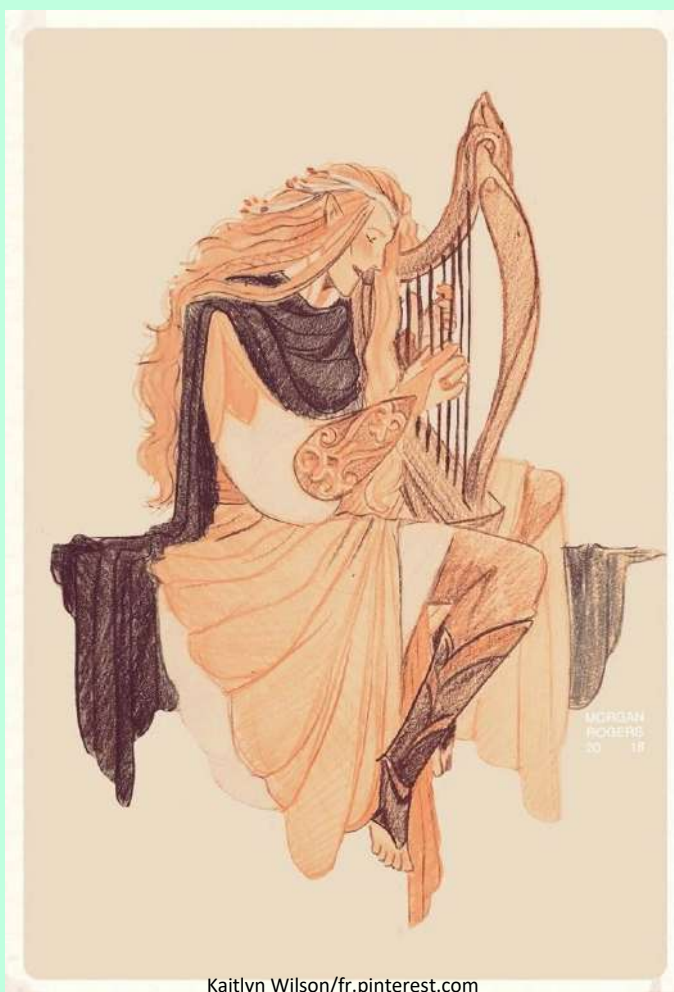
De n-ai fi fost tu, poezie,
Să-mi picuri liniștea în noapte,
Să-mi sfâșii truda sângerie,
Să-mi potolești dureri necoapte,

Să îmi aduni din tălpi toți spinii
Și umbra din cuvinte sfinte,
N-aș fi-nvățat ruga Luminii,
N-aș fi privit spre înainte.

Aș fi rămas un gând... un nume...
Un pas infirm orfan de vrere
Și învelită-n foi de brume
Aș sta sub lespezi de tăcere.

Scăpând de-a lacrimii robie,
Mă-ndemni să mai privesc în mine,
S-arunc în flacăra-ți zglobie
Trăiri ce-mi par a fi străine.

De n-ai fi fost tu, poezie,
Aș fi un glas cu șoapte frânte
Și-n iarna aspră, timpurie,
O harfă ce-a uitat să cânte!



Kaitlyn Wilson/fr.pinterest.com

Poemul meu cu trup de gând

Frumosul meu cu chip de timp,
Cu sufletul de soare plin,
Eu te-am iubit fără să știu
Că-mi ești lumina din destin!

Copilul meu cu glas de sfânt,
Cu brațe dăltuite-n flori,
Prin cartea vieții te strecuri
Cu prospețime de ninsori.

Minunea mea cu pas de crin,
Cu strai de sunet alb, flămând,
Pe țărmul doar de noi știut
Te scriu cu trupul unui gând.

Copilul meu cu umeri ninși
De ritmuri nobile din cânt,
Ești călătorul dintr-un vis,
Trecut prin truda din cuvânt!



Marine Buffard/theatlantic.com/magazine

Înmoaie penița-n lumină!

Citește în cărțile scrise
Cu tocuri cioplite în soare
Și-n lacrimi de zile ucise
Mai spune-mi, poete, de doare

Tristețea născută-n cuvinte
Țesute din litere-amare,
Când umbra iubirii te minte
Și-n noaptea tăcerii dispare.

Mai spune-mi, când ploii or să plângă
Pe rosturi distruse-n neștire,
De inima poate să strângă
Întregul ursit în iubire;

Când rana o-ncepe să țipe,
Ea poate durerea s-amâne?
Să stingă tot dorul din clipe
În brațele nopții bătrâne?

Iar zorii de-or naște din vină,
Pe-o rază de-aduceri aminte,
Înmoaie penița-n lumină
Și las-o să ardă-n cuvinte!

